

REMEMBER

I. G.
DUCATĂRĂNISTUL
AL. VAIDA VOIEVODMINISTRUL DE
INTERNE RICHARD
FRĂNĂȘOVICIPREMIERUL GH.
TĂTĂRASCU

înfloritoare și puternice care au pierit în mai puțin de o sută de ani fără ca nimeni să înțeleagă de ce. Oamenii erau tot atât de cumsecade, soldații tot atât de viteji, femeile tot atât de roditoare, holdele tot atât de bogate. Nu s-a întâmplat nici un cataclism între timp. Și deodată, statele acestea pier, dispar din istorie. În câteva sute de ani după aceea, cetățenii fostelor state glorioase își pierd limba, credințele, obiceiurile – și sunt înghițiți de popoare vecine.

Luntrea condusă de piloții orbi se lovește de stânca finală. Nimeni n-a înțeles ce se întâmplă, dregătorii făceau politică, neguțătorii își vedeau de afaceri, tinerii de dragoste și țăranii de ogorul lor. Numai istoria știa că nu va mai duce multă vreme povara acestui stârv în descompunere, neamul acesta care are toate însușirile în afară de cea capitală: instinctul statal. Crima elitelor conducătoare românești constă în pierderea acestui instinct și în înfiorătoarea lor înconștientă, în încăpățănarea cu care își apără „puterea”. Au fost elite românești care s-au sacrificat de bună voie, și-au semnat cu mâna lor actul de deces numai pentru a nu se împotrivi istoriei, numai pentru a nu se pune în calea destinului acestui neam.

Clasa conducătorilor noștri politici, departe de a dovedi această resemnare, într-

un ceas atât de tragic pentru istoria lumii, face tot ce-i stă în putință ca să-și prelungească puterea.

Ei nu gândesc la altceva decât la milioanele pe care

nu în aceste câteva miliarde risipite și câteva mii de conștiințe ucise stă marea lor crimă, ci în faptul că măcar acum, când încă mai este timp, nu înțeleg să se

le mai pot agonisi, la ambițiile pe care și le mai pot satisface, la orgiile pe care le mai pot repeta. Și

resemneze. (...) Sunt unii, buni „patrioți”, care se bat cu pumnul în piept și-ți amintesc că

românul în veci nu piere, că au trecut pe aici neamuri barbare etc.(...) Nu mai vorbiți de cele șapte inimi în pieptul de aramă al românului. Sărmanul român luptă ca să-și păstreze măcar o inimă obosită, care bate tot mai rar și tot mai stins.

Adevărul e acesta: neamul românesc nu mai are rezistența sa legendară de acum câteva veacuri (...) Dar piloții orbi stau surzătorii la cârmă, ca și când nimic nu s-ar întâmpla. Și acești oameni, conducători ai unui popor glorios, sunt oameni cumsecade, sunt uneori oameni de bunăcredință, și cu bunăvoință; numai că, așa orbi cum sunt, lipsiți de singurul instinct care contează în ceasul de față – instinctul statal – nu văd șuvoaiile slave scurgându-se din sat în sat, cucerind pas cu pas tot mai mult pământ românesc; nu aud vaietele claselor care se sting, burghezia și meseriile care dispar lăsând locul altor neamuri...Nu simt că s-au schimbat unele lucruri în această țară, care pe alocuri nici nu mai pare românească (...)

Că piloții orbi s-au făcut sau nu unelte în mâna străinilor – puțin interesează deocamdată. Singurul lucru care interesează este faptul că niciun om politic român, de la 1918 încoace, n-a știut și nu știe ce înseamnă un stat. Și asta e destul ca să începi să plângi.